

INGVAR AMBJØRNSEN
FUGLEDANSEN
CAPPELEN 2002

Jeg våknet, og det var mørkt i rommet. Jeg visste ikke hvor jeg var. Hadde rett og slett ingen anelse. Hadde jeg drømt? Drømte jeg nå? Nei. Dette var virkeligheten. En fjern lyd av en bil der ute et sted. Omrisset av et skap ved sengeenden. Sengetøyet kjentes stivt og fremmed mot fingertuppene, og luktene var annerledes enn de jeg var vant til. Det luktet ikke gutterom. Det luktet . . . Jeg vet ikke. Overdrevent rent, på en måte. Grønnsåpe, med et snev av klorin. Jeg satte meg opp i sengen. Og langsomt vennet øynene mine seg til nattemørket. Som sagt: Her var et skap. Et helt nøytralt hvitt klesskap som sto ved sengeenden. Og til høyre for skapet var det anbragt en håndvask på veggen. Over sengen var et vindu, men noen hadde trukket for gardinene; de var av et tykt stikkende stoff, syntetisk. Langt inne i meg et sted befant det seg en liten gutt som akkurat nå skrek av sine lungers fulle kraft, men når jeg åpnet munnen nådde ikke engang ekkoet ut over leppene mine. Jeg var redd. Veldig redd. Jeg hadde ikke vært så redd i mitt liv. Men angsten var pakket inn. Den lå nede i magen og sved.

Jeg ville trekke gardinene til side, men armene mine var tunge som bly. Det var en hel liten jobb å få det til. Så kom jeg meg med mye møyne opp på knærne.

Joda. Det var natt der ute. Mørk vinternatt. Det hadde falt sne, og hvite og sorte flater brøt med hverandre i harde